

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 7, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:391](#) 13-03-2026

Hoge Raad aanvaardt geen nieuwe uitzondering (om te 'saldereen na het peilmoment') op artikel 54 Fw ten behoeve van de bank als pandhouder (2)

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:390](#) 13-03-2026

Hoge Raad aanvaardt geen nieuwe uitzondering (om te 'saldereen na het peilmoment') op artikel 54 Fw ten behoeve van de bank als pandhouder. Met wenk

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:400](#) 13-03-2026

Artikel 87 Fw onvoldoende grondslag voor contactbeperkingen bij inbewaringstelling

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:1472](#) 10-03-2026

Betaling vanuit Syrië via Deense eenmanszaak kan niet worden teruggevorderd door Deense curator

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:8395](#) 19-12-2025

Vernietiging faillissement: appellant niet langer in toestand opgehouden te betalen

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:1772](#) 18-03-2026

Bestuurder aansprakelijk voor faillissementstekort wegens onbehoorlijk bestuur

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:2140](#) 11-03-2026

Schorsing procedure omdat een nadere akte nodig is

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:1049](#) 24-02-2026

Faillietverklaring geturboliquideerde vennootschap

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:1457](#) 18-02-2026

Heimelijke ontneming van boedelgoed: curator krijgt auto terug op grond van artikel 3:109 en 3:125 BW

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:820](#) 05-02-2026

WHOA. Toewijzing verzoek tot homologatie

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:13236](#) 24-12-2025

Verpandingsverbod staat aan inning door de pandhouder niet in de weg

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:13237](#) 24-12-2025

Weerlegging van het wettelijke vermoeden ex artikel 2:248 lid 2 BW: zo moet het niet.
Met wenk

RECHTSPRAAK

Schorsing procedure omdat een nadere akte nodig is

De zaak stond op de datum van de faillietverklaring van de gedaagde partij voor vonnis, zodat de procedure op grond van artikel 30 lid 1 Fw niet geschorst zou hoeven worden. Omdat door de eiser een nadere akte moet worden genomen, wordt de procedure toch geschorst op grond van artikel 30 lid 2 in verbinding met artikel 29 Fw.

De gemeente Arnhem heeft zorg ingekocht bij You-Care B.V. Naar aanleiding van een onderzoek dat toezichthouders hebben uitgevoerd, stelt de gemeente zich op het standpunt dat You-Care onrechtmatig uren heeft gedeclareerd, onder meer omdat zorgverleners niet beschikten over de juiste diploma's. De gemeente vordert daarom primair partiële ontbinding van de gesloten raamovereenkomst en veroordeling van You-Care tot betaling van ruim € 530.000.

De dag na de mondelinge behandeling is het faillissement van You-Care uitgesproken. De rechtbank overweegt dat daarom de procedure geschorst is op grond van artikel 29 Fw, tenzij de zaak voor vonnis staat en de procedure niet voortgezet hoeft te worden (art. 30 Fw). You-Care heeft gesteld dat de vordering moet worden verminderd met de geleverde zorg die wel waarde vertegenwoordigt. Omdat de gemeente Arnhem geen schriftelijke berekening heeft overgelegd, is een nadere akte van de gemeente nodig om hierover een beslissing te nemen. De rechtbank verklaart daarom dat de procedure is geschorst op grond van artikel 29 Fw.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 11-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:2140

Zaaknummer: C/05/453874 / HA ZA 25-276

Rechters: Sande, S.A.L. van de S.A.L. van de Sande

Advocaten: A. Gabel en J. Duijzings

Wetsartikelen: 29 Fw en 30 Fw

RECHTSPRAAK

Faillietverklaring geturboliquideerde vennootschap

Omdat de vereiste deponeringen niet hebben plaatsgevonden na de turboliquidatie, neemt de rechtbank behoudens tegenbewijs aan dat de vennootschap baten heeft. Van het bestaan van baten blijkt ook uit de kolommenbalans, omdat betalingen gedaan zijn aan de bestuurder en de vennootschap van de vader van de bestuurder nadat duidelijk was dat er geen baten meer te verwachten waren. De curator kan deze betalingen mogelijk terugvordering.

Twee schuldeisers verzoeken om het faillissement van de geturboliquideerde vennootschap Ontrac Telemarketing BV ('Ontrac'). Tussen partijen is niet in geschil dat aan de vereisten voor de faillietverklaring is voldaan. Ter discussie staat slechts of aannemelijk is dat Ontrac nog baten heeft.

Ontrac had op grond van artikel 2:19b BW een balans en winst- en verliesrekening moeten deponeren over het jaar van ontbinding en het boekjaar daarvoor. Ook had Ontrac de gang van zaken rondom de ontbinding en vereffening openbaar moeten maken. Omdat Ontrac dit niet heeft gedaan, moet naar het oordeel van de rechtbank voorshands worden aangenomen dat er nog baten zijn.

Uit de kolommenbalans die Ontrac bij het verweerschrift heeft overgelegd blijkt naar het oordeel van de rechtbank ook dat er nog baten zijn, omdat betalingen verricht zijn aan de bestuurder en de vennootschap van de vader van de bestuurder nadat duidelijk was dat er geen baten meer te verwachten waren. De curator kan deze betalingen mogelijk terugvorderen. De rechtbank wijst daarom het faillissementsverzoek toe.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 24-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:1049

Zaaknummer: C/16/26/84 F

Rechters: P.J. Neijt

Advocaten: E.M.M. Molkenboer en R. van Dijk

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 2:19b BW

RECHTSPRAAK

Hoge Raad aanvaardt geen nieuwe uitzondering (om te ‘salderen na het peilmoment’) op artikel 54 Fw ten behoeve van de bank als pandhouder (2)

In deze zaak wordt een gelijkloidend oordeel gegeven als in HR 13 maart 2026 (Jansen q.q./Rabobank), ECLI:NL:HR:2026:390. Zie INS-Updates 2026-0071, met wenk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:391

Zaaknummer: 25/00289

Rechters: G.C. Makkink, mr. drs. F.J.P. Lock, H.M. Wattendorff, C.E. du Perron en M.J. Kroeze

Advocaten: B.I. Kraaijpoel, mr. drs. T.E. Booms, T.T. van Zanten en L. van den Reek

Wetsartikelen: 53 Fw en 54 Fw

RECHTSPRAAK

Hoge Raad aanvaardt geen nieuwe uitzondering (om te ‘saldere **na het peilmoment’) op artikel 54 Fw ten behoeve** **van de bank als pandhouder. Met wenk**

De Hoge Raad buigt zich in deze zaak over de vraag of het verrekeningsverbod van artikel 54 Fw dat geldt voor een bank bij een inkomende betaling op de rekening van een rekeninghouder na het moment dat die bank weet of behoort te weten dat het faillissement van de rekeninghouder is te verwachten (en de bank daardoor niet meer te goeder trouw is in de zin van art. 54 Fw), ook geldt voor zover (de kredietruimte die is ontstaan door) de binnengekomen betaling daarna is gebruikt voor uitgaande betalingen die de rekeninghouder heeft verricht via die rekening.

Feiten

In deze zaak was sprake van een failliete horecaonderneming, die bij Rabobank een kredietruimte had op haar betaalrekening van € 25.000. Ten gunste van Rabobank was (onder meer) een pandrecht gevestigd op alle toekomstige vorderingen van de rekeninghouder op derden. In maart 2020 moet de horecaonderneming gedwongen sluiten vanwege de overheidsmaatregelen ter bestrijding van het COVID-19-virus. Op 10 april 2020 wordt aan de onderneming een NOW-voorschot toegekend, dat op 14 april 2020 wordt betaald op de bankrekening bij Rabobank. De debetstand op de betaalrekening neemt daarmee af. Na betaling van het NOW-voorschot op de betaalrekening bij Rabobank, worden er (in opdracht van de rekeninghouder) ten laste van die rekening nog betalingen verricht. Hierdoor vermeerderd de debetstand op de betaalrekening.

Vervolgens vraagt de onderneming op 17 april 2020 haar eigen faillissement aan, dat op 21 april 2020 wordt uitgesproken. De curator heeft Rabobank verzocht om het bedrag ter hoogte van het NOW-voorschot over te maken naar de boedelrekening. Rabobank heeft aan dit verzoek niet voldaan, nu zij zich op het standpunt stelt gerechtigd te zijn betaalopdrachten uit

te voeren ten laste van inkomende betalingen en – derhalve – slechts het ‘saldo’ van die betalingen af moet dragen aan de faillissementsboedel. De curator start daarop de onderhavige procedure tegen Rabobank. Tijdens de procedure heeft Rabobank het bedrag van het verschil tussen het saldo vóór de bijschrijving van het NOW-voorschot en het saldo ten tijde van het faillissement aan de boedel afgedragen.

De onderhavige procedure is een proefprocedure. In (aanloop naar het) hoger beroep maken de curator en Rabobank procesafspraken. Zo staat tussen hen vast dat Rabobank geen pandrecht heeft verkregen op het NOW-voorschot en dat Rabobank al vóór 14 april 2020 niet meer te goeder trouw was (in de zin van art. 54 lid 1 Fw).

Rechtsvraag

De vraag die centraal staat, betreft de verrekeningsbevoegdheid van artikel 53 lid 1 jo. 54 lid 1 Fw. Een partij die zowel schuldenaar als schuldeiser van de gefailleerde is, kan zijn schuld met zijn vordering op de gefailleerde verrekenen, indien beide zijn ontstaan vóór de faillietverklaring of voortvloeien uit handelingen, vóór de faillietverklaring met de gefailleerde verricht. Op deze bevoegdheid maakt artikel 54 lid 1 Fw een uitzondering. Degene die een schuld aan de gefailleerde of een vordering op de gefailleerde vóór de faillietverklaring van een derde heeft overgenomen, is niet bevoegd tot verrekening, indien hij bij de overneming niet te goeder trouw heeft gehandeld (het ‘peilmoment’). Indien een schuldenaar van een rekeninghouder bij een bank zijn schuld aan die rekeninghouder voldoet door storting op diens bankrekening, maakt de bank zich door creditering van die rekening tot schuldenaar van de rekeninghouder. Dit is schuldoverneming in de zin van artikel 54 Fw (zie *HR Loeffen q.q./BMH I*, ECLI:NL:HR:1987:ACo457).

In het arrest *Mulder q.q./CLBN* (ECLI:NL:HR:1995:ZC1641) heeft de Hoge Raad een uitzondering aangenomen op het verrekeningsverbod uit artikel 54 lid 1 Fw. Die uitzondering komt erop neer dat binnenkomende betalingen ná het peilmoment moeten worden afgedragen aan de faillissementsboedel, tenzij de binnenkomende betalingen zien op voldoening van een aan de bank (stil) verpande vordering (de ‘*Mulder q.q./CLBN-uitzondering*’).

Met deze procedure beoogt Rabobank een nieuwe uitzondering op het verrekeningsverbod uit artikel 54 Fw te bewerkstelligen. In de kern komt de vraag die in deze zaak moet worden beantwoord erop neer: mag de bank in het zicht van het faillissement inkomende en uitgaande betalingen ‘saldere[n]’? Anders geformuleerd: mag de bank betaalopdrachten uitvoeren ten laste van inkomende betalingen?

Oordeel Hoge Raad

Het oordeel van de Hoge Raad is dat hij ‘geen aanleiding’ ziet om terug te komen op zijn oordeel in het arrest *AMRO Bank/Curatoren THB* (ECLI:NL:HR:1988:1, rov. 3.3). In dat arrest heeft de Hoge Raad beslist dat indien de bank, toen zij zich door creditering van de rekening tot schuldenaar van de rekeninghouder maakte, niet te goeder trouw was in de zin van artikel 54 Fw, die bepaling zich ertegen verzet dat de bank zich in het faillissement van de rekeninghouder op verrekening beroept. De Hoge Raad staat dus geen nieuwe uitzondering toe op artikel 54 Fw. Rabobank mag na het peilmoment niet ‘salderen’ (voor zover verrekeningen niet vallen onder de Mulder q.q./CLBN-uitzondering).

In de zaak *Rabobank/Lauwerier q.q.* (ECLI:NL:HR:2026:391, INS-Update 2026-0072), waarin dezelfde rechtsvraag centraal stond, komt de Hoge Raad tot hetzelfde oordeel en verwijst voor de motivering naar het onderhavige arrest.

Wenk

De aanleiding voor deze zaak is dat het NOW-voorschot (beter gezegd: de vordering op de overheid tot betaling van het NOW-voorschot) niet was verpand aan Rabobank. Hoewel die vordering verpandbaar is (zie het HR-arrest *Curator Wenable/ING*, ECLI:NL:HR:2025:1897), kwam daarop in de onderhavige zaak geen pandrecht te rusten ten gunste van Rabobank. De reden daarvoor is dat de vordering te kort voor het moment van betaling is ontstaan.

Als gevolg van de – in de financieringspraktijk ontwikkelde en in rechtspraak gesanctioneerde – verzamel pandakteconstructie worden nagenoeg alle verpandbare vorderingen kort na hun ontstaan verpand. De verzamel pandakteconstructie is de werkwijze waarbij de bank periodiek (desgewenst dagelijks) een verzamel pandakte registreert op basis van een door de kredietnemer verstrekte volmacht. De bank registreert één pandakte (mede) namens al haar klanten. Hiermee worden ook eerder absoluut toekomstige vorderingen bij hun ontstaan vrijwel direct verpand. De Hoge Raad heeft deze constructie goedgekeurd in het arrest *Dix q.q./ING* (HR 3 februari 2012, ECLI:NL:HR:2012:BT6947).

Er zijn slechts twee categorieën die onder het huidige recht niet door middel van de verzamel pandakte worden verpand: (i) vorderingen die zo kort voor faillissement ontstaan dat deze niet meer voorafgaand aan het faillissement kunnen worden verpand en (ii) vorderingen die worden voldaan onmiddellijk nadat zij zijn ontstaan. Praktisch gezien gaat het in de tweede categorie met name om vorderingen in de retail en horeca, waar een klant in een fysieke of digitale winkel een product koopt en dit bij de (digitale) kassa afrekent. Dat deze vorderingen (praktisch) niet kunnen worden verpand is het gevolg van het grondslagvereiste (in art. 3:94 lid 3 en 3:239 lid 1 BW): het vereiste van een grondslag in een reeds bestaande rechtsverhouding voor het verpanden en overdragen van vorderingen.

Met de onderhavige proefprocedure heeft Rabobank geprobeerd ook de niet-verpande vorderingen feitelijk onder het bereik van haar pandrecht te brengen. Dat is niet gelukt. Er gloort echter hoop voor Rabobank: het voorontwerp Wet modernisering pandrecht en cessie. Het voorontwerp beoogt (onder meer) afschaffing van het grondslagvereiste. Na afschaffing van het grondslagvereiste kunnen in één keer alle bestaande en (relatief en absoluut) toekomstige vorderingen van een pandgever worden verpand. Het is dan ook niet langer nodig een verzamelpandakte te laten registreren. Als het voorontwerp wet wordt, kunnen pandhouders die een betaalrekening-faciliteit aanbieden aan de pandgever alsnog verrekenen en salderen in het zicht van faillissement, met een beroep op de *Mulder q.q./CLBN*-uitzondering.

R.J.H. Berghuis, april 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:390

Zaaknummer: 24/02147

Rechters: M.J. Kroeze, C.E. du Perron, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock en G.C. Makkink

Advocaten: B.I. Kraaiipoel, mr. drs. T.E. Booms, T.T. van Zanten en L. van den Reek

Wetsartikelen: 53 Fw en 54 Fw

RECHTSPRAAK

Artikel 87 Fw onvoldoende grondslag voor contactbeperkingen bij inbewaringstelling

De rechter kan aan een op grond van artikel 87 Fw in bewaring gestelde gefailleerde niet de aanvullende beperking opleggen dat hij uitsluitend contact mag hebben met zijn advocaat, de curator en de rechter-commissaris. Zo'n contactbeperking vormt een inmenging in de door artikel 8 EVRM beschermde persoonlijke levenssfeer en vereist daarom een specifieke wettelijke grondslag. Die ontbreekt.

Inleiding

In een zaak waarin de rechtbank Oost-Brabant op grond van artikel 87 Fw de verzekerde bewaring gelastte van een gefailleerde die niet aan zijn inlichtingenplicht (art. 105 Fw) voldeed en bovendien in strijd met artikel 91 Fw zijn woonplaats had verlaten, bepaalde de rechtbank op verzoek van de curatoren tevens dat de gefailleerde tijdens zijn bewaring alleen contact mocht hebben met zijn advocaat, de curatoren en de rechter-commissaris. In hoger beroep bekrachtigde het hof de beslissing tot (hernieuwde) inbewaringstelling, maar vernietigde het gerechtshof de beslissing tot het opleggen van de contactbeperkingen, overwegende dat voor zulke beperkingen geen wettelijke grondslag bestond, terwijl dat op grond van artikel 5 EVRM voor iedere inperking van iemands vrijheid vereist is (ECLI:NL:GHSHE:2014:1310, r.o. 3.21).

De partijen zijn tegen dit arrest niet in cassatieberoep gekomen en het is daarom destijds in kracht van gewijsde gegaan. De procureur-generaal heeft echter besloten om cassatie te vorderen in het belang van de wet, omdat over de toelaatbaarheid van beperkingen bij faillissementsgijzeling blijkens rechtspraak en literatuur onduidelijkheid bestaat.[1]

Visie procureur-generaal

In zijn vordering tot cassatie (ECLI:NL:PHR:2025:1066) betoogt de P-G dat het hof heeft miskend dat de bevoegdheid tot het opleggen van contactbeperkingen *inherent* is aan de

bevoegdheid van artikel 87 lid 1 Fw om de gefailleerde in verzekerde bewaring te stellen. Indien het doel waarvoor die bewaring plaatsvindt in de gegeven omstandigheden meebrengt dat die beperkingen noodzakelijk zijn, moet artikel 87 lid 1 Fw geacht worden zelf een toereikende grondslag te zijn, ook al wordt daarin de mogelijkheid van contactbeperkingen niet expliciet genoemd.

Daarbij merkt de P-G op dat het EVRM nergens de eis stelt dat een wettelijke basis voor een grondrechtenbeperking per se een expliciete schriftelijke basis moet zijn (alinea 3.14 t/m 3/16). Daarom kan in ieder geval artikel 5 EVRM niet als basis gelden om dat wel te verlangen. Het Nederlandse recht vereist op basis van het (ongeschreven) legaliteitsbeginsel weliswaar (ook) een wettelijke grondslag voor iedere machtsuitoefening door de overheid, maar dat betekent niet dat een maatregel als contactbeperkingen letterlijk in de wettekst genoemd moet zijn. Een bevoegdheid mag in het kader van het legaliteitsbeginsel ook afgeleid worden uit het doel van een wettelijke bepaling zoals (bijvoorbeeld) artikel 87 lid 1 Fw.

Beoordeling Hoge Raad

De Hoge Raad stelt voorop dat een contactbeperking voor een in bewaring gestelde gefailleerde een ingrijpende maatregel is. Volgens de Hoge Raad grijpt een contactbeperking echter niet (alleen) in op de vrijheid van de gegijzelde gefailleerde, maar (ook) op diens recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer uit artikel 8 EVRM (geformuleerd als '*respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie*').

De Hoge Raad overweegt dat een inmenging in de persoonlijke levenssfeer op grond van artikel 8 lid 2 EVRM bij wet moet zijn voorzien, op een voor de betrokkene voldoende kenbare en voorzienbare wijze.

Aan dat vereiste is volgens de Hoge Raad niet voldaan. Artikel 87 lid 1 Fw voorziet wel in de mogelijkheid van inbewaringstelling, maar niet in de mogelijkheid om daarnaast afzonderlijke contactbeperkingen op te leggen. Ook elders in de wet ontbreekt daarvoor een expliciete grondslag. Uit de wetsgeschiedenis van artikel 87 Fw blijkt evenmin dat de wetgever zo'n bevoegdheid heeft bedoeld. Datzelfde geldt voor de wetsgeschiedenis van de Wet versterking positie curator. Dat de curator via artikel 87 Fw druk kan uitoefenen ter afdwinging van de inlichtingen- en medewerkingsplicht, betekent dus nog niet dat binnen dat instrument ook ruimte bestaat voor een communicatieverbod.

Dat zulke beperkingen in sommige gevallen praktisch nuttig kunnen zijn om het doel van de inbewaringstelling te bereiken, maakt dat niet anders. Juist omdat er sprake is van een zelfstandige inmenging in door artikel 8 EVRM beschermde belangen, is een specifieke wettelijke basis vereist. Nu die ontbreekt, is van een maatregel die 'bij wet is voorzien' geen

spraak. De vordering tot cassatie in het belang der wet wordt daarom verworpen.

Inge Lakwijk, maart 2026

^[1]De P-G geeft in zijn conclusie aan dat de uitspraak van het gerechtshof 's-Hertogenbosch voor cassatie in het belang de wet is uitgekozen, omdat dit de laatste hofuitspraak was waarin geoordeeld werd dat de vereiste wettelijke grondslag voor beperkingen niet bestond. Verscheidene uitspraken van latere datum over ditzelfde onderwerp achtten de beperkingen wél mogelijk, doch zonder duidelijke argumentatie. Zie ECLI:NL:PHR:2025:1066, alinea 1.3.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:400

Zaaknummer: 25/02800

Rechters: M.V. Polak, C.E. Du Perron, S.J. Schaafsma, K. Teuben en G.C. Makkink

Wetsartikelen: 87 lid 1 Fw, 105 Fw en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Heimelijke ontneming van boedelgoed: curator krijgt auto terug op grond van artikel 3:109 en 3:125 BW

De curator vordert in kort geding afgifte van een auto die gedaagde tijdens de afgekondigde afkoelingsperiode in faillissement zonder toestemming van de curator van het terrein heeft weggehaald. De vordering van de curator wordt toegewezen. Op grond van artikel 3:109 wordt vermoed dat degene die een goed houdt dit goed voor zichzelf houdt. Gedaagde heeft het eigenaarschap van de auto niet aannemelijk weten te maken.

In dit kort geding vordert de curator van een failliete autohandelaar afgifte van een Audi A3 die op de faillissementsdatum op het terrein van de onderneming stond en in de boedelbeschrijving was opgenomen. Tijdens de afkoelingsperiode heeft gedaagde de auto zonder toestemming van de curator van het terrein weggehaald. Gedaagde stelt dat de auto reeds voorafgaand aan het faillissement aan hem is geleverd en hij nadien met de gefailleerde heeft afgesproken dat de gefailleerde nog wat werkzaamheden aan de auto zou verrichten en de auto 'rijklar' zou maken.

De rechtbank wijst de vordering van de curator in kort geding toe. De kern van het oordeel van de rechtbank is gebaseerd op het feit dat op grond van artikel 3:109 BW wordt vermoed dat degene die een goed houdt, dit voor zichzelf houdt en dus bezitter is. Vaststaat dat de curator de auto hield op het moment dat gedaagde deze wegnam. Het is aan gedaagde om aannemelijk te maken dat de boedel dan wel de curator, op het moment dat de auto door hem werd weggenomen, geen rechthebbende was van de auto. Dat is gedaagde in kort geding niet gelukt. Zo zijn de verklaringen van gedaagde tegenstrijdig, afkomstig van bekenden en bovendien niet te rijmen met een eerdere e-mail van zijn eigen advocaat waarin juist werd bevestigd dat levering nog niet had plaatsgevonden.

Voor het antwoord op de vraag of de auto op 23 januari 2025 aan gedaagde is geleverd is onderzoek naar de feiten en mogelijk bewijslevering nodig. Daarvoor leent een

kortgedingprocedure zich niet, maar moet een bodemprocedure worden gevoerd. Bij deze stand van zaken wordt dan ook voorshands aangenomen dat de curator bezitter was op het moment dat gedaagde de auto op 9 april 2025 heeft weggenomen. Gelet op het voorgaande is niet aannemelijk geworden dat gedaagde een beter recht heeft. Bovendien heeft gedaagde op 9 april 2025 aan de curator gevraagd of hij de auto mocht meenemen. Hij was dus op de hoogte van het faillissement van gefailleerde en het feit dat hij toestemming van de curator nodig had. Daarom is tevens aannemelijk geworden dat gedaagde het bezit van de curator op heimelijke wijze, als bedoeld in artikel 3:125 lid 2 BW, heeft ontnomen. De conclusie is dat het beroep van de curator op artikel 3:125 BW jo. 5:2 BW slaagt.

De rechtbank concludeert dat de curator recht heeft op afgifte van de auto, versterkt met een dwangsom en een machtiging tot beslag tot afgifte (art. 491 Rv). De reconventionele vorderingen van gedaagde worden afgewezen.

C.M.A. Knobben, maart 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 18-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:1457

Zaaknummer: C/05/460801 / KG ZA 25-465

Rechters: O. Nijhuis

Advocaten: M.T.J. Wilmer en H.J.R.M. Boersma

Wetsartikelen: 3:109 BW, 3:125 BW en 5:2 BW

RECHTSPRAAK

Weerlegging van het wettelijke vermoeden ex artikel 2:248 lid 2 BW: zo moet het niet. Met wenk

Bestuurder wordt aangesproken tot betaling van het faillissementstekort vanwege schending van de publicatieplicht. De bestuurder levert geen concrete en onderbouwde weerlegging van het wettelijke vermoeden en komt niet naar de zitting.

De jaarcijfers van een gefailleerde onderneming zijn niet (tijdig) gepubliceerd. Op grond van artikel 2:248 lid 2 BW brengt dit met zich dat de bestuurder zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. Tevens geldt dan het wettelijke vermoeden dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Als dat vermoeden niet wordt weerlegd, is de bestuurder aansprakelijk voor het faillissementstekort. De curator heeft de bestuurder daarom aansprakelijk gesteld voor het faillissementstekort.

De bestuurder verschijnt niet op de zitting, maar heeft wel door middel van een conclusie van antwoord schriftelijk gereageerd op de vordering van de curator. Daarin heeft hij, aldus de rechtbank, enkel aangegeven dat het faillissement zou zijn veroorzaakt door 'rechtmatige verliezen'. Volgens hem hebben 'simpele marktomstandigheden en pure pech' geleid tot het faillissement.

De rechtbank acht dit verweer onvoldoende. Dit verweer is te algemeen en niet nader onderbouwd. Verder merkt de rechtbank op dat de bestuurder en zijn raadsman niet op zitting zijn verschenen, waardoor een nadere toelichting waarmee het vermoeden alsnog zou kunnen worden weerlegd, is uitgebleven.

Vervolgens verklaart de rechtbank voor recht dat de bestuurder aansprakelijk is voor het faillissementstekort en wordt de bestuurder veroordeeld om een voorschot te betalen van € 100.000.

Daarnaast heeft de curator de bestuurder aansprakelijk gesteld omdat volgens de

administratie vaste activa ter waarde van ruim € 8.000 enkele weken voorafgaande aan het faillissement zouden zijn verdwenen. De bestuurder heeft de curator niet verteld om welke activa het gaat en wat daarmee is gebeurd.

In zijn schriftelijke reactie heeft de bestuurder aangegeven dat het ging om een bedrijfsauto, die was verkocht. De rechtbank vindt ook deze reactie onvoldoende. De bestuurder heeft niet toegelicht wanneer de auto is verkocht, voor welk bedrag en waar de opbrengst is gebleven. Daarbij herhaalt de rechtbank dat de bestuurder niet ter zitting is verschenen, zodat er geen nadere informatie is verkregen. Om die reden veroordeelt de rechtbank de bestuurder tevens tot betaling van het bedrag van de activa.

Tot slot heeft de curator de bestuurder en aan de bestuurder gelieerde partijen aangesproken tot terugbetaling van rekening-courantvorderingen. Uit de schriftelijke reactie van de bestuurder blijkt dat hij ten aanzien van de rekening-courant heeft geconcludeerd 'tot persistit', wat, zo overweegt de rechtbank, kennelijk betekent dat de bestuurder de vordering niet betwist. Aldus wordt ook de vordering tot betaling van de rekening-courantvordering toegewezen.

Wenk

Deze uitspraak is een schoolvoorbeeld van hoe je niet moet reageren op een aansprakelijkstelling ex artikel 2:248 lid 2 BW.

Als een jaarrekening niet tijdig wordt gepubliceerd, staat vast dat er sprake is geweest van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Tevens wordt wettelijk vermoed dat dit een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement. Dit wettelijk vermoeden kan worden weerlegd. In de praktijk is dat ten aanzien van de schending van de publicatieverplichting doorgaans niet zo ingewikkeld; er bestaat immers nauwelijks causaal verband tussen een te late deponering van een jaarrekening en het faillissement. Er zijn vaak andere oorzaken van het faillissement aan te wijzen.

Maar dan moet de bestuurder wel concreet maken wat de andere oorzaak van het faillissement zou zijn. Bovendien moet hij dat met feiten onderbouwen. In dit geval is dat de bestuurder niet gelukt. Hij heeft kennelijk geschreven dat er sprake zou zijn geweest van 'pure pech' en 'simpele marktomstandigheden', maar blijkbaar heeft hij dat verder niet uitgewerkt en heeft hij ook niet laten zien hoe die marktomstandigheden hebben geleid tot het faillissement. Verder heeft de bestuurder niet de moeite genomen om naar de zitting te komen, om een en ander nader toe te lichten. Dat komt hem duur te staan. Hij dient het volledige faillissementstekort te voldoen, aldus de rechtbank.

De les voor bestuurders die worden aangesproken vanwege de schending van de publicatieplicht: zorg voor een concrete en onderbouwde weerlegging van het wettelijke vermoeden – en kom naar de zitting. Dat zou doorgaans niet al te ingewikkeld moeten zijn.

Het is mij niet bekend of er hoger beroep is ingesteld. De termijn daarvoor is inmiddels verstreken.

A.D. van Dalen, maart 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 24-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:13237

Zaaknummer: C/03/340576 / HA ZA 25-141

Rechters: I.M. Etman

Advocaten: A.L. Stegeman en R.R.J.W. Delsing

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:394 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder aansprakelijk voor faillissementstekort wegens onbehoorlijk bestuur

De rechtbank Oost-Brabant oordeelt dat gedaagde zijn taak als bestuurder van gefailleerde kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en dat deze taakvervulling een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement. De bestuurder wordt op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk gehouden voor het tekort in het faillissement.

De curator had de bestuurder aangesproken wegens onder meer het onttrekken van gelden aan de vennootschap zonder voldoende zakelijke grondslag, het aantrekken van omvangrijke financiering zonder een deugdelijk en zakelijk verantwoord businessplan, en het verstrekken van onjuiste en onvolledige informatie aan investeerders. Daarnaast stelde de curator dat de administratie en de publicatie van de jaarrekeningen niet voldeden aan de wettelijke vereisten.

De rechtbank volgt deze standpunten grotendeels. Zij oordeelt dat de administratie en openbaarmakingsverplichtingen zijn geschonden, zodat het wettelijk vermoeden geldt dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur dat een belangrijke oorzaak van het faillissement vormt. Gedaagde is er niet in geslaagd dit vermoeden te weerleggen. Door hem aangevoerde externe oorzaken, zoals vertragingen in de bedrijfsvoering en een brand, nemen dit oordeel niet weg. Deze oorzaken wegen niet op tegen andere oorzaken van het faillissement, waaronder onttrekkingen, onjuiste mededelingen aan investeerders, (te) hoge financieringskosten en het ontbreken van een cijfermatig onderbouwd en zakelijk verantwoord businessplan.

De rechtbank wijst de vorderingen van de curator grotendeels toe en veroordeelt gedaagde tot betaling van het faillissementstekort. De door gedaagde in reconventie ingestelde vorderingen worden afgewezen.

N. Gamliël, maart 2026

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:1772

Zaaknummer: C/01/410570 / HA ZA 24-719

Rechters: L.S. Frakes

Advocaten: IJ.A. Reinke en J.W. Weehuizen

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

WHOA. Toewijzing verzoek tot homologatie

De rechtbank Noord-Nederland wijst het homologatieverzoek toe. Het akkoord geniet brede steun en geen van de afwijzingsgronden uit artikel 384 lid 2 Fw doet zich voor.

In de onderhavige WHOA-procedure wordt de rechtbank Noord-Nederland door verzoekster verzocht om een onderhands akkoord te homologeren. De financiële problemen van verzoekster zijn ontstaan door Brexit, de coronapandemie en de oorlog in Oekraïne. Begin 2025 zijn maatregelen getroffen om 'het tij te keren'. De herstructurering wordt gefinancierd met een aandeelhouderslening.

Uit het stemverslag blijkt dat het akkoord breed wordt gedragen: vijf van de zes klassen hebben ingestemd. Opvallend is dat de vorderingen van de schuldeisers in de tegenstemmende klasse onder het akkoord volledig en ineens worden voldaan. Van een beroep op de afwijzingsgronden in artikel 384 lid 4 Fw is geen sprake. De rechtbank Noord-Nederland oordeelt dat geen van de afwijzingsgronden uit artikel 384 lid 2 Fw zich voordoet en homologeert het akkoord.

E. Dogan, maart 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 05-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:820

Zaaknummer: C.18/251971 FT RK 26-22

Rechters: C.H. Rombouts, M.N.A. Ebben en I.C. de Kwant

Advocaten: F.B. Bosvelt en L. van der Heijden

Wetsartikelen: 383 Fw en 384 Fw

RECHTSPRAAK

Verpandingsverbod staat aan inning door de pandhouder niet in de weg

Incasso verpande vordering door pandhouder. De debiteur beroept zich primair op een verpandingsverbod en subsidair op verrekening. Verpandingsverbod heeft geen goederenrechtelijke werking en verrekeningsverweer slaagt niet.

Stalumex, een onderneming die zich bezighield met het leveren en monteren van aluminium kozijnen, trad regelmatig op als onderaannemer bij bouwprojecten. Zij werd gefinancierd door haar (indirecte) aandeelhouders, ten behoeve van wie Stalumex een pandrecht had gevestigd op onder meer haar debiteurenvorderingen. In maart 2024 werd Stalumex failliet verklaard.

Na het faillissement gaan de aandeelhouders van Stalumex, eiseressen in deze zaak, over tot inning van de verpande vorderingen. Gedaagde is een van de debiteuren. Zij stelt zich op het standpunt dat in haar algemene voorwaarden een verpandingsverbod was opgenomen. Subsidiair voert gedaagde aan dat zij haar schuld kan verrekenen met een aan haar gecedeerde vordering van een derde op Stalumex. Deze vordering zou voortvloeien uit een door die derde betaald voorschot voor een project dat nooit is uitgevoerd.

De rechtbank overweegt om te beginnen dat de Wet opheffing verpandingsverboden niet van invloed is op deze zaak, nu de vorderingen van Stalumex vóór 1 oktober 2025 zijn verpand. Vervolgens oordeelt de rechtbank dat een verpandingsverbod alleen verbintenisrechtelijke werking heeft, zodat de verpanding rechtsgeldig is en de aandeelhouders inningsbevoegd zijn.

Ten aanzien van het verrekeningsverweer stelt de rechtbank vast dat op het moment van cessie nog geen vordering tot terugbetaling van het voorschot bestond, omdat die overeenkomst toen nog niet was ontbonden. Gedaagde heeft dus geen verrekenbare tegenvordering. Voor zover met de cessie ook toekomstige vorderingen zijn overgedragen, geldt dat deze pas na het faillissement van Stalumex zijn ontstaan en daarom niet voor verrekening in aanmerking komen (art. 53 Fw). Het beroep op verrekening wordt door de rechtbank verworpen. Over de omvang van de vorderingen wordt nog geen eindbeslissing

genomen; partijen krijgen gelegenheid tot nadere onderbouwing daarvan.

S.J. van den Boogert, maart 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 24-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:13236

Zaaknummer: C/03/338495 / HA ZA 25-55

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Advocaten: R.J.M.C. Rosbeek en M. van Sintmaartensdijk

Wetsartikelen: 3:239 BW, 6:127 BW, 6:130 BW, 53 Fw en 54 Fw

RECHTSPRAAK

Betaling vanuit Syrië via Deense eenmanszaak kan niet worden teruggevorderd door Deense curator

De Deense curator vordert terugbetaling van de overgemaakte bedragen. Daarbij stelt hij onder andere dat een geldige rechtsgrond ontbreekt. Het hof oordeelt, net als de rechtbank, dat de Deense curator geen aanspraak heeft op terugbetaling.

Een Nederlandse handelaar in pootaardappelen ('STET'), die eerder al figureerde in het bekende arrest *Stet/Braaksma* (HR 21 januari 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA4438) over verrekening, levert wereldwijd, onder meer aan afnemers in Syrië. In 2021 ontvangt STET betalingen vanuit een Deense eenmanszaak. Nadat de Deense rechter deze eenmanszaak failliet verklaart en de bestuurder later in een strafzaak wordt veroordeeld wegens witwassen, probeert de Deense curator het overgemaakte geld bij STET terug te halen.

De zaak heeft een internationale dimensie. De Nederlandse rechter is bevoegd omdat STET in Nederland is gevestigd. Het toepasselijk recht loopt uiteen: de vordering uit onverschuldigde betaling beoordeelt het hof naar Nederlands recht, terwijl voor de gestelde onrechtmatige daad en het beroep op de faillissementspauliana Deens recht geldt.

In eerste aanleg wijst de rechtbank de vorderingen van de curator af. De curator gaat in hoger beroep en voert drie grieven aan. Hij wil dat STET de bedragen terugbetaalt die de Deense eenmanszaak in oktober 2021 aan STET heeft overgemaakt: op grond van onverschuldigde betaling (grief 1), op grond van onrechtmatige daad (grief 2) of als gevolg van vernietiging van de betalingen omdat zij paulianeus zijn verricht (grief 3).

Het hof volgt de curator niet in zijn standpunt dat STET het geld zonder rechtsgrond heeft ontvangen. STET legt een plausibele betaalaroute uit: de betalingen vormen, via de Deense eenmanszaak, de koopprijs voor een reguliere levering pootaardappelen aan haar Syrische afnemer. STET heeft bij haar Syrische afnemer een vaste contactpersoon, die namens die onderneming ook de betalingen faciliteert. Sinds 2019 lopen die betalingen via derde partijen. Dat de betaling niet rechtstreeks uit Syrië komt, past volgens STET bij de praktijk dat

Nederlandse en veel Europese banken destijds betalingen vanuit Syrië moeilijk of niet accepteerden. Het hof vindt de kern van dit verweer – de betaling als praktische ‘omweg’ om een Syrische levering betaald te krijgen – voldoende gesteund door de beschikbare documenten en omstandigheden. Verder is van belang dat de contactpersoon elke betaling vooraf aankondigt en dat STET hem na ontvangst steeds bevestigt dat de betaling is bijgeschreven. STET onderbouwt overtuigend dat het gaat om betalingen door een derde namens de Syrische afnemer.

Ook de vordering uit onrechtmatige daad strandt. Naar Deens recht is onder meer vereist dat de eiser schade lijdt. De curator onderbouwt onvoldoende dat de gestelde witwasconstructie zo werkt dat een bedrijf als de Deense eenmanszaak, als laatste schakel, bedragen doorbetaalt zonder die eerst zelf te hebben ontvangen. Daarmee blijft ook onvoldoende aannemelijk dat de Deense eenmanszaak door de betalingen schade lijdt.

Ten slotte helpt de Deense faillissementspauliana de curator niet verder. Voor vernietiging als ‘om niet’ verrichte overdracht is vereist dat geen tegenprestatie is ontvangen, een commerciële rechtvaardiging ontbreekt en de ontvanger te kwader trouw is. Het hof stelt voorop dat de Deense eenmanszaak de bedragen niet betaalt zonder die eerst zelf te hebben ontvangen. Daarmee ontbreekt al het element dat sprake is van een betaling zonder tegenprestatie. Dat onduidelijk blijft waarom de Deense eenmanszaak aan de transactieketen meewerkt, kan STET niet worden tegengeworpen, mede omdat zij pas door de betalingen bekend raakt met het bestaan van de Deense eenmanszaak.

Het hoger beroep faalt.

M. Pinar, maart 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:1472

Zaaknummer: 200.347.696/01

Rechters: M.A.M. Essed, M.M.A. Wind en A.L. Goederee

Advocaten: M.B.A. Hetterscheidt en Y.H. Talstra

Wetsartikelen: 6:203 BW

RECHTSPRAAK

Vernietiging faillissement: appellant niet langer in toestand opgehouden te betalen

Appellant verkeert niet langer in de toestand dat hij is opgehouden met betalen nu er regelingen zijn getroffen, er geld vrijkomt en appellant snel inkomen zal genereren. Kosten curator verminderd.

Appellant exploiteert in de vorm van een eenmanszaak een onderneming die zich onder andere bezighoudt met de bouw en levering van kozijnen. De rechtbank heeft appellant in staat van faillissement verklaard omdat summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van Capilex op grond van een kredietovereenkomst van € 15.000 tegen 1% rente per maand en omdat appellant in de toestand verkeerde dat hij heeft opgehouden te betalen.

In hoger beroep staat vast dat Capilex een vordering heeft op appellant en dat is voldaan aan het pluraliteitsvereiste. Er zijn namelijk meerdere schuldeisers, waaronder de Belastingdienst met een vordering van € 133.549,90 en Achmea Bank N.V. met een hypothecaire vordering van € 137.924,12. Het hof is met appellant van oordeel dat voldoende is komen vast te staan dat appellant niet (langer) in de toestand verkeert dat hij heeft opgehouden te betalen.

Appellant heeft allereerst een regeling getroffen met Capilex op grond waarvan € 25.000 op de derdengeldenrekening van mr. Van Asselt is gestort door derden. Dat bedrag zal bij vernietiging van het faillissement worden overgemaakt naar Capilex. Appellant heeft diezelfde derden bereid gevonden om de kosten van de curator namens hem te betalen. Het bedrag aan faillissementskosten dat de curator eerder als inschatting aan de advocaat van appellant heeft gestuurd (€ 9.075 inclusief btw) is daarvoor op de derdengeldenrekening van mr. Van Asselt gestort. Deze betalingen betreffen schenkingen, zodat geen nieuwe schulden/schuldeisers zijn ontstaan.

Verder heeft appellant met het overgrote deel van de schuldeisers een betalingsregeling getroffen en hebben de overige schuldeisers toegezegd bereid te zijn om (na vernietiging van het faillissement) een betalingsregeling af te spreken. Appellant heeft een getekende offerte van de Rabobank overgelegd, waaruit volgt dat hij een hypothecaire lening van € 247.820 heeft afgesloten. Zodra dit geld vrijkomt zal appellant daarmee zijn hypothecaire lening bij Achmea

Bank N.V. aflossen en met het resterende bedrag de betalingsregelingen nakomen die hij met andere schuldeisers heeft gesloten of nog zal afsluiten. Appellant heeft verder aannemelijk gemaakt dat hij in staat zal zijn ook de volgende termijnen van de betalingsregelingen te kunnen voldoen, omdat hij per januari 2026 weer inkomen zal genereren ter hoogte van € 1.500 netto per week. Al met al heeft het hof de overtuiging dat appellant van goede wil is en dat hij in staat is om zijn schulden af te betalen, zodat op dit moment niet kan worden vastgesteld dat hij verkeert in de toestand van te hebben opgehouden te betalen.

Ten aanzien van de kosten van de curator overweegt het hof als volgt. Van de curator mag worden verwacht dat zij, zolang er onzekerheid is over de faillietverklaring, alleen de strikt noodzakelijke werkzaamheden zal uitvoeren. De curator heeft de totale kosten vastgesteld op € 7.648,63 inclusief btw. Het hof brengt de uren van mr. Knobben (kantoorgenoot van de curator) voor de reistijd en het bijwonen van de mondelinge behandeling in mindering op de totale kosten. Gelet op de terughoudendheid die van de curator verwacht mag worden bij het maken van kosten tijdens de hogerberoepsprocedure, ziet het hof geen noodzaak om de kosten te rekenen voor de aanwezigheid van een kantoorgenoot, ook de geringe omvang en complexiteit van deze zaak in aanmerking genomen. Verder heeft de curator in haar overzicht niet gespecificeerd op welke werkzaamheden de gemaakte uren betrekking hebben, heeft zij geen toelichting gegeven waarom de verrichte werkzaamheden strikt noodzakelijk waren en heeft zij geen tijdschrijfformulieren overgelegd. Het hof kan daarom de noodzaak van de uren niet verifiëren. Dit maakt dat het hof de kosten verlaagt tot een bedrag van € 5.000 inclusief btw. Deze kosten komen ten laste van appellant.

Het hof wijst het verzoek tot faillietverklaring alsnog af en stelt het salaris van de curator vast op € 5.000.

D.R.C. Smit, maart 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:8395

Zaaknummer: 200.362.177

Rechters: M.P.M. Hennekens, G.J. Meijer en J.G.B. Pikkemaat

Advocaten: S.K. Tuithof en A.M.S. van Asselt

Wetsartikelen: 6 Fw en 8 Fw